

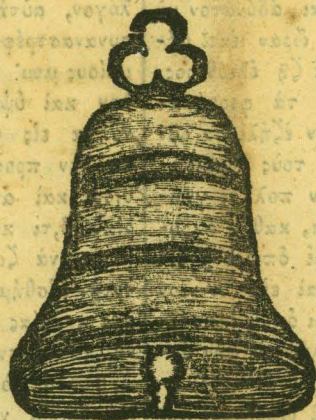
Ο Κ Ω Δ Ω Ν

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐκδίδεται ἅπαξ

Τιμὴ Συνδρομῆς

Ἀνὰ Τριμηνίαν δραχμὰς 2.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

τῆς ἐβδομάδος.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν τῇ Τυπογραφείῳ Η ΙΟΝΙΑ.

Τί ἐξήλεуса.

Ἐπειδὴ ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ μάθω ὅτι διαβάχετε μὲ καίτοι εὐχαρίστησι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γράφω μὲ ὕψος ὀλίγον σοβαρὸν, παίρνω καὶ σήμερον τὴν ἐλευθερίαν νὰ σᾶς ἐκφράσω κάποιους στοχασμοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπαρουσιάσθησαν τώρα πρώτη φορά εἰς τὸν νοῦν μου, ἀλλὰ μοῦ ἔρχονται ζωηρότεροι τώρα εἰς τὴν στιγμήν ὅπου ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐτοιμάσω τὸ ἄρθρον τοῦ «Κώδωνος»· διότι σᾶς ἐξομολογῶ ὅπου ὅσα γράφω εἶναι ἔργον τῆς στιγμῆς, ἀφ' οὗ, καθὼς γνωρίζετε, ἡ ταπεινὴ μου κοπιαστικὴ καὶ στεῖρα ἐργασία δὲν μὲ συγχωρεῖ οὔτε νὰ πέραν συλλογίζωμαι οὔτε μοῦ ἀφίνει τὸν καιρὸν νὰ συμβουλευμαι κανένα φίλον διὰ νὰ δώσω εἰς τὴν ἐφημερίδα μου μορφὴν ἢ ὁποῖα νὰ ἀρέσῃ ὅσον τὸ δυνατόν εἰς ἐσᾶς, οἱ ὅποιοι ἀγαπᾶτε τὰ νέα καὶ ἐκλεκτὰ πράγματα.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἄρχισα νὰ ἐννοήσω ὀλίγον τί εἶναι ὁ κόσμος, καὶ ὅπου εἰς τὴν εὐαίσθητη καρδίᾳ μου ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ κατάστασις τῆς κοινωνίας, καὶ ἐπαρτήρησα μὲ λύπην ταῖς διαφοραῖς ἀνάγκαις ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις θλίβονται οἱ μικροὶ διὰ μίαν αἰτίαν, οἱ μεγάλοι διὰ μίαν ἄλλην, — ἀπὸ τὴν στιγμήν ὅπου ἐνόησα πόσοι κίνδυνοι εἰμποροῦν νὰ πλακώσουν τὸν τόπον, εἴτε διὰ τὴν ἐσωτερικὴν του κατάστασιν εἴτε ἀπὸ ἐξωτερικὴν ἐπιβουλὴν, — πολλὰς φορές ἐπεθύμησα νὰ μὲ εἶχε ὁ Θεὸς ἀγαπήσει περισσότερο καὶ νὰ μοῦ εἶχε χαρίσει νοῦν ἔξοχον καὶ θαύρος ἀπειρον, διὰ νὰ γίνω ὠφέλιμος εἰς τὴν κοινωνίαν, διὰ νὰ προσπαθῶ καὶ ἐγὼ μὲ ἄλλους νὰ χύσω βάλαμον διὰ νὰ κλείσω ταῖς πολλὰς πληγαῖς ὅπου ἀσχημίζουν καὶ φθείρουν τὸ κοινωνικὸν σῶμα, διὰ νὰ ἀπομακρύνω τοὺς πολλοὺς φόβους, τοὺς πολλοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι εἰμποροῦν νὰ τοῦ φέρουν τὸν θάνατον. Ἀπὸ τὰ μεγάλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἔχει ἀπὸ τὴν φύσιν εἴτε ἀποκτίνει

εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος φθονεῖ, δὲν ἐξήλεуса τὰ μεγάλα πλούτη, διότι ἐπαρτήρησα ὅπου ὀλίγοι, πολλὰ ὀλίγοι, ἄνθρωποι ἤξεύρουν νὰ τὰ μεταχειρισθῶν πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας, πολλὰ ὀλίγοι γνωρίζουν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος ἀπομακρύνει καὶ ἀπὸ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν οἱ περισσότεροι, ὅχι ἀπὸ κακίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλαν δυσκολίαν νὰ εὕρουν τὸ μέτρον εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου, ἀντὶ νὰ αἰσθάνωνται τὴν εὐτυχίαν ἐσωτερικῶς, δοκιμάζουσι τὴν λύπην τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ ὅτι ὁ πλούτος εἶναι μέσον χρήσιμον διὰ σκοπὸν ὑψηλόν, ἀλλὰ αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἤξευρε νὰ τὸ μεταχειρισθῇ—δὲν ὁμιλῶ διὰ τὸν φιλάργυρον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἄβυσσος τὴν ψυχὴν, ἀφ' οὗ ἴσια ἴσια τὰ χρήματα τὰ παίρνει ὡς σκοπὸν, ἐν ᾧ, καθὼς εἶπα, αὐτὰ εἶναι μέσον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ ἓνα σκοπὸν, καὶ ἂν δὲν εἶναι τέτοιο, δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν ἐξήλεψα τὰ μεγαλεῖα οὔτε τῆς πολιτικῆς οὔτε τῆς στρατιωτικῆς δόξης, διότι ἐπαρτήρησα ὅπου οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, φθάνοντας εἰς ἐκεῖνο τὸ ὕψος, θαμπώνονται τόσο ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς ἐξουσίας, ὁ νοῦς των καὶ ἡ φαντασία των σκοτίζονται τόσο, ὥστε λησμονοῦν τοὺς ἄλλους καὶ φαντάζονται ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθηκε δι' αὐτοὺς, ἡ κοινωνία ὑπάρχει, κοπιᾶ καὶ τάλαιπωρεῖται διὰ νὰ τοὺς κάμῃ μεγάλους καὶ διὰ νὰ τοὺς ὑπηρετῇ,—μὲ ἄλλα λόγια, ὅτι ὅλα συγκεντρώνονται εἰς τὸ ἄτομόν τους. Δὲν ἐξήλεуса νὰ ἡμαί καμωμένοι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀπολαμβάνω τὴν συμπάθεια τῶν μεγάλων, τῶν βασιλέων καὶ τῶν αυτοκρατόρων, διὰ νὰ μὲ κἀλώχουν, νὰ μὲ προσκαλοῦν συχνὰ εἰς τὰ ἀκτινοβολιμένα παλάτια τους· δὲν ἐξήλεψα τοῦτο τὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ἀνθρώπου καὶ τιμῆς καὶ πλούτη καὶ κολαχίαις ἀπὸ τοὺς ἄλλους,—δὲν τὸ ἐξήλεψα, διότι ἀγάπησα πάντοτε πᾶρα πολὺ τὴν ἐλευθε-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ
ΣΥΝΑΦΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΔΙΣΤΥΧΙ ΦΥΟΟΤ

ρίαν, και γνωρίζω ὅτι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἡ ἐλευθερία περιορίζεται μὲ τόσους τρόπους, ἀπὸ τόσους νόμους, τοὺς ὁποίους ἐφτιαξε ἡ συνήθεια τῶν μεγάλων, ἀπὸ τόσους φόβους, ἀπὸ τόσους κινδύνους, ἀπὸ τόσαις παγίδες, στημέναις ζερβιά καὶ δεξιά, — περιορίζεται τόσο ἡ ἐλευθερία, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ διὰ πολλὴν ὥραν ἐκεῖ μέσα ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐσυνείθησε νὰ ζῇ ἐλεύθερος, νὰ ἐκφράξῃ ἐλεύθερα καὶ ἀπεριόριστα τὰ φρονήματά του καὶ τοὺς συλλογισμούς του. Δὲν ἐξήλεуса οὐτε τὴν μεγάλη σοφία· δὲν ἐφθόνεσα τοὺς προκομμένους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀπόκτησαν πολλὰς γνώσεις καὶ ἔγραψαν πολλὰ βιβλία, διότι, καθὼς ἄκουσαν, ἀπὸ τόσους καὶ τόσους σοφοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔγειναν ὀνομαστοὶ καὶ εἰς τὸν παλαιὸν καὶ εἰς τὸν νέον κόσμον, ὀλίγοι, μετρημένοι, εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου ἐκατόρθωσαν μὲ τὴν προκοπὴν τους νὰ ὠφελήσουν τὴν ἀνθρωπότητα, οἱ ὁποῖοι εὐτύχησαν νὰ ρίψουν σπέρματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν καρποὶ ὠφέλιμοι καὶ ἄφθαρτοι διὰ τὴν κοινωνίαν. Δὲν λέγω ὅμως ὅτι δὲν ἐπεθύμησα τὴν σοφίαν, καὶ τοῦτος εἶναι ὁ στοχασμὸς ὁ ὁποῖος, καθὼς σὰς εἶπα, συχνὰ ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν μου καὶ τώρα ὅπου σὰς γράφω ἀκόμη δυνατότερα μὲ κυριεύει. Ἐπεθύμησα πολὺ νὰ εἶχα καταξιώθῃ νὰ γνωρίζω ἀρκετὰ γράμματα, διὰ νὰ θησαυρίσω εἰς τὸν νοῦν μου γνώσεις, διὰ νὰ μελετήσω τὴν ἱστορίαν, ταῖς εὐτυχίαις καὶ τὰ παθήματα ἄλλων λαῶν, νὰ μελετήσω καὶ τὰ βιβλία ἐκεῖνα ὅπου ἐξετάζεται ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον καλλίτερα εἰμπορεῖ νὰ μορφώνεται εἰς τὸ καλὸν καὶ νὰ προοδεύῃ ἡ ἀνθρωπότης. Ἦθελα σιμὰ εἰς τὰ γράμματα νὰ ἔχω καὶ ἀρκετὴν περιουσία, διὰ νὰ ἦμαι εἰς κατὰστασιν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ ἐπισκέπτωμαι ξένους τόπους, νὰ ἰδῶ ἀπὸ σιμὰ καὶ ἐκεῖνα τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης ἔπεσαν εἰς τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεως, καθὼς καὶ ἐκεῖνα τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια εἴτε διατηροῦν ἀπὸ αἰῶνας τὴν δυνάμιν τους καὶ τὴν δόξαν τους, εἴτε διὰ μιᾶς ἐθάμπωσαν τὸν κόσμον μὲ τὴν ζωηρότητα ἡ ὁποία ἦτον ἔως τότε ἄγνωστη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ γειτονικά τους ἔθνη. Ἦθελα νὰ τὰ βλέπω κάποτε ἀπὸ σιμὰ, καὶ πλησιάζοντας παντοῦ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς μου, νὰ ἐξετάσω ποῖαις ἰδέαις κυκλοφοροῦν εἰς τὰ πλήθη, ποῖα αἰσθήματα βασιλεύουν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τῶν λαῶν, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤθελε εὐρεθῶ εἰς κατὰστασιν νὰ ἐννοήσω ποῖαις ἰδέαις καὶ ποῖα φρονήματα φέρουν τὸν μαρξισμόν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς κοινωνίας, ποῖαις ἰδέαις καὶ ποῖα φρονήματα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα, ὅταν ἐπικρατήσουν, δίδουν ζωὴν, ἐμψύχωσιν εἰς τὰ ἔθνη, καὶ ὅχι μόνον τὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὸν ὄλεθρον, ἀλλὰ τὰ ἀναβιάζουν εἰς ἕνα ὕψος, εἰς τὸ ὅποιον γίνονται ἀξιωμακτικόν, λαμπρὸν παράδειγμα εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πλουτισμένος μὲ γνώσεις τὰς ὁποίας ἤθελα θησαυρίσει καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία, ἀλλὰ πολλὸ περισσότερο ἀπὸ τὸν ζωντανόν, ἀπὸ τὸν λακταριστὸν κόσμον, ἤθελα προσπαθῆσαι νὰ γίνω ὠ-

φέλιμος εἰς τὸν τόπον μου, — καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ προκομμένος ἄνθρωπος εἰμπορεῖ νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς ἄλλους ὠφέλιμα παραδείγματα καὶ κοινωφελῆ παραγγέλματα, ἤθελα προτιμήσει πάντοτε αὐτὸ τὸ ὅποιον μεταχειρίζομαι ὀλοένα, τὸν γραπτὸν λόγον, αὐτὴν τὴν οἰκιακὴν ὁμιλίαν μὲ τὴν ὁποίαν συναναστρέφομαι, συνομιλῶ ἐγκαρδιακῶς μὲ τοὺς ὁμοίους μου· ἤθελα μεταχειρισθῇ ὅχι γλῶσσαν δύσκολον καὶ ὑψηλὴν, ὅχι νοήματα σκοτεινὰ καὶ ἀκατανόητα εἰς τὸν λαόν, ἀλλὰ ἤθελα προσπαθῆσαι μὲ πολλὴν προσοχή, μὲ μεγάλῃ ἐπιμέλειαν, νὰ ἀπανθίσω καὶ ἀπὸ τὴν παλαιὰν καὶ ἀπὸ τὴν νέαν ἱστορίαν, ὅτι καλόν, ὅτι ὠραῖον, ὅτι θεάρεστον εἰμπορεῖ νὰ ζωογονήσῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ ἐκεῖνα τὰ φυσικὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα κοιμῶνται εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας καὶ περιμένουν μίαν ζωντανὴν φωνὴν διὰ νὰ τὰ ἐξυπνίσῃ.

Τοῦτο τὸ προτέρημα ἐξήλεуса, καὶ εὐχομαι πολλοὶ ἄλλοι νὰ τὸ ζηλεύσουν καὶ νὰ εὐτυχίσουν νὰ τὸ ἀπολαύσουν. Τὸ εὐχομαι, διότι πιστεύω ὅπου ἡ κοινωνία ἤθελε εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον βασανισμένη ἀπὸ ταῖς πληγαῖς ὅπου ἐπροεῖπα, τὰ ἔθνη δὲν ἤθελε τόσο εὐκόλα ξεπέφτουν, καὶ δὲν ἤθελε φθάσουν τόσο γλήγορα εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν, ἐὰν δὲν ἤθελε ἀμεληθῇ ὁ λαός, καθὼς τὸν ἀμελοῦνε, ἐὰν οἱ προκομμένοι ἐφρόντιζαν περισσότερο διὰ νὰ τὸν μορφώσουν εἰς τρόπον ὥστε καίποιας ἰδέας ὅπου εἶναι τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, εἶναι οἱ στῆλοι τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος, νὰ γίνουν πάντοτε καθαρώτερας καὶ νὰ ριζώσουν βαθειά, πάντοτε βαθύτερα, εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, εἰς τρόπον ὥστε — ὅταν παρουσιασθῇ μεγάλη ἀνάγκη ἐθνικὴ — μία νὰ ἦναι ἡ ψυχὴ, μία ἡ θέλησις, μία ἡ ἀπόφασις, — ἡ ὁποία τότε θὰ ᾔναι πραγματικῶς παντοδύναμος.

Τὸ μασκαράδικο

ἡ

«Ὁ αὐτὸς ὁ κόρακας καὶ οἱ συντάχται τοῦ
Καθρέφτη.

(μυθός)

Ἐνας κόρακας, βλέποντας μία ἄρκα
τὸν αὐτὸ ἵστα νόχια του ν' ἀρπάξῃ
Ἐν ἀρνί, καὶ μὲ δαυτο ἵστον ἀέρα
Χωρὶς κἀνένα κόπο νὰ πετάξῃ,
Ἐπίστεψε ὁ κουτός — γιὰτὶ ἀπετοῦσε —
Ἡ ἄλλο τόσο νὰ κάμῃ αὐτός, ἴμπορούσε.

Καὶ λόγος ἔργον ὁ κόρακας πετάει

Εἰς τὸ κοπάδι ἀπάνου καὶ ἡ ἀρκαί
Μία προβάτινα ποῦ ἵστα πάχει σκαί,
Καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς τρεῖς, τὴν ζυάζει

Ἦτανε μία χαρὰ ἀπὸ προβάτινα,
Μὲ τόση ὥρᾳ, καὶ τόση πεταχίνα.

Βλέποντάς τηνε τούρχειται λυγούρα
 'Από την πείνα ο μαύρος χασμουριέται
 Τοῦ πιστικοῦ δὲν βλέπει τὴν μαγκούρα,
 Δὲν βλέπει τὰ σκυλιά του, — καὶ πετιέται
 Βαθεῖα τὰ νύχια 'στὴ προβιά της χώνει,
 Μονὲ τὴν προβατίνα δὲν ἀσκώνει.

Μιά δυὸ καὶ τρεῖς, ξαπλώνει τὰ φτερά του,
 Τ' ἀσκώνει, τὰ τεντώνει, τὰ κτυπάει,
 Τὰ φέρνει πάλαι ἀπάνου, πάλαι κάτω . . .
 Τοῦ κάκου 'δχ τὴν προβιά δὲν ξεκολλάει
 Βελαῖζει ἡ προβατίνα τρομασμένη,
 Κι' ἀτρέχει ὁ πιστικὸς καὶ τόνε πιαίνει.

« Καλὸς τὸν τὸν κὺρ κόρακα » τοῦ κάνει
 « Καλὸς το τὸ πουλί μου τ' ἀνδρειωμένο,
 « Ποῦ κυνηγᾷ τ' ἀρνὶά καὶ ποῦ τὰ πιάνει ! »
 Κ' ἔτσι ὁμιλῶντας δένει τὸν καῦμένο
 Τὸν κόρακα, — μαδίζει τὰ φτερά του,
 Καὶ γιὰ κοῦκλα τὸν δίνει 'στὰ παιδιὰ του.

Ἐ π ι μ ῦ θ ι ο ν .

Τέτοιο μασκαραλίκι αὐτοὶ παθαίνουν
 Ποῦ θέλουνε τοὺς ἄλλους νὰ μιμοῦνται,
 Καὶ ὁποῦ ἀντὶς εἰς τὴ λάσπη τοὺς νὰ μένουν,
 Μὲ τοὺς καλοὺς πασχίζουσιν νὰ μετριοῦνται
 Οἱ συντάκται τὸ 'πάθαν τοῦ « Καθρέφτη »
 Τοῦ Τάκου τοῦ προδότη καὶ τοῦ κλέφτη.

Τὸ Πιστεύω τοῦ κλέφτη Τάκου καπετάν Δολότη.

Πιστεύω 'στὸν Ἑριῆ, στὸν Πausανία,
 Στὸν Κάιν, στὸν Ἐφιάλη, στὸν Σκαριώτη,
 Εἰς ὅλα τ' ἀνθρωπόμορφα θηρία,
 Εἰς τὸν Θανάση Βάγια τὸν προδότη,
 Στὸν Τρόπμαν, εἰς τὸν Τάκο, καὶ στοὺς ἄλλους
 Προδότας καὶ ληστὰς, μικροὺς μεγάλους.

Πιστεύω στὴ κλεψιά κ' εἰς τὴν ἀπάτη,
 Στὰ ραμαντέλα, στὸ βαθὺ σκοτάδι,
 Στὸ λινοκόκι κ' εἰς τὴ ναυταπάτη,
 Εἰς ταῖς ψυχαῖς ποῦ κατοικοῦν τὸν Ἄδη,
 Πιστεύω στοὺς ἐράνους, καὶ πουλᾷ
 Γι' αὐτὰ τιμὴ, πατριδὰ καὶ Θεό.

Τὸ πρῶτο χιόνι καὶ ὁ πάτερ

Σαρδέλας.

Στὰ θροῦνὰ ἔπεσε
 Τὸ πρῶτο χιόνι,

Βράσε, κρασάκι μου,
 Μὲς 'στὸ σκαφῶνι,
 Ὡ! βράσε ὀγλήγορα,
 Γιὰ νὰ προφθάσῃς
 Τὰ μαῦρα ἐντόσθια μου
 Νὰ ξεπαγιάσῃς.

Σήμερα ἐδιάβασα
 Στὸν Καζαμιά
 Ποῦ ἐφέτος θάχουμε
 Μεγάλα κρία
 Πάγο θὲ νάχουμε,
 Θάχουμε χιόνι . . .
 Ὡ! βράσε γλήγορα
 Μὲς 'στὸ σκαφῶνι.

'Απ' τὰ Μουράγια μας
 Σήντα διαβαίνω,
 Κυττάω τὴν Ἡπειρο
 Κι' ἀναβρίτταιναι,
 Καὶ κουβαριάζομαι
 Σὰν τὴ χελῶνα,
 Ὡσὰν νὰ εἴχαμε
 Τώρα χειμῶνα.

Γιατὶ φαντάζομαι
 Ποῦ σὲ λιγάκι
 Ἄσπρα καὶ κάτασπρα
 Σὰν τὸ πανάκι
 Θᾶναι τὰ ὄρη της
 Ἀπὸ τὸ χιόνι . . .
 Ὡ! βράσε γλήγορα
 Μὲς τὸ σκαφῶνι.

Βγήκαν τὰ κάστανα,
 Κ' ἐπιθυμοῦνε
 Μ' ἐσένα, ἀφράτο μου,
 Ν' ἀνταμωθοῦνε
 Μὲς 'στὸ στομάχι μου,
 Ποῦ νά! λιγώνει . . .
 Ὡ! βράσε γλήγορα
 Μὲς 'στὸ σκαφῶνι.

Χαρὰ σ' ἐκείνονε
 Ποῦ θὰ εὐτυχίσῃ
 Πρῶτος τὴ δίψα του
 Μὲ σὲ νὰ σβύσῃ
 Χαρὰ σ' ἐκείνονε!
 Κι' ἄς πέσῃ χιόνι . . .
 Ὡ! βράσε γλήγορα
 Ἀπ' τὸ σκαφῶνι.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΟΥ

Μυρολόγι τοῦ Ζερβοσπύρου

Φαταούλα.

ὦ ! ποῖος τὸ πῖστευε
Ποῦ μῖν ἡμέρᾳ
Ἄδεια θὲ νάβλεπα
Τῇ καπονέρα,
Ποῦ ἀπὸ πετούμενα
Πολλὰ, ἢ καῦμένη,
Ὡς τὰ χθές ἦτανε
Κατοικημένη; !

Ἐχθές κοτόπουλα
Χθές ἀφθονία
Σήμερα, ὠιμένανε !
Μαύρη ἐρημία
Δὲν λαλεῖ κόκορος...
Ὅλα σιωπᾶνε...
Πιλὸ οἱ γειτόνοι μου
Δὲν μὲ φθονᾶνε.

Τρώει τὴν καρδοῦλά μου
Καῦμός μεγάλος
Ποῦ δὲν μοῦ ἔμεινε
Οὐτ' ἓνας γάλλος,
Ἐνας ψωρόγαλλος,
Γιὰ νὰ τὸν ψάσω,
Μὴν λάχῃ ὁ δύστηνος
Κι' ἀδυνατίσω.

Ἀυτὰ μοῦ δίνανε
Κριάς καὶ πάχυ,
Νεφρὰ καὶ νούμπουλο
Σ' ὅλη τὴ βράχι
Καὶ τώρα ποῦλειψαν,
Πῶς θὰ σὲ θρέψω,
Δόλιο κουφάρι μου;
Πῶς θὰ πορέψω;

Μέρακι ὀλόλαμπραις,
Εὐλογημέναις,
Ἀπ' τὸ στομάχι μου
Πιθυμημέναις,
Ἀχ ! μοῦ περάσετε,
Καθὼς περνάει
Ἐνα χρυσὸ ὄνειρο
Ποῦ μᾶς γελάει!

Τότες ἀλήθεια
Τὴν ἐπερνοῦσα
Ἐάν ἀρχοντόπουλο
Τότες ἐξοῦσα,
Ὅταν ἐκάρφωνα
Με τὸ πιροῦνι
Τὸ νιοξεσούβλιστο
Παχειὸ πιτσοῦνι.

Ὅταν ἐδάμαζα
Ἄργο τὴ πείνα
Μὲ μῖν ὀλάκερη
Ψημένη χῆνα,
Ὅταν ἴσθ γιόμα μου
Εἶχα νησαρία,
Γάλλους, ξυλόκοτταις,
Παχειὰ γαλάρια,

Μανούρια, νούμπουλα,
Κίχλαις, θρύκλια,
Λαγούς, καὶ πέρδικες,
Παχειὰ κατσίκια,
Μυζιθραις, γάλατα,
Συκομαῖδες,
Καὶ γουρουνόπουλα,
Καὶ σιταρίδες.

Τότες ! . . . ὠιμένανε ! . . .
Καὶ τί ὠφελοῦμαι
Τώρα ταῖς δόξαις μου
Νὰ διηγοῦμαι ; ! . . .
Κι' αὐταῖς περάσανε
Ὅπως περνάει
Ἐνα χρυσὸ ὄνειρο,
Ποῦ μᾶς πλανάει.

Κ' ἡ πίκρια ἔμεινε
Μὲς ὅτὴν καρδοῦλα
Τοῦ κάψο Σπύρου σας
Τοῦ Φαταούλα,
Ποῦ ἀπαρηγόρητος
Νύχτα καὶ μέρα
Κοντὰ μαραίνεται
Ἐτὴ καπονέρα.

Καὶ κλαίει τὴ μοῖρά του,
Τὸ ροιζικό του,
Ποῦ τὸν παραίτησαν
Εἰς τὸ χωριό του, —
Ποῦ δὲν τοῦ στέρνουνε
Οὔτε μία κόττα
Γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα
Καὶ γιὰ τὰ Φῶτα,

Ο ὑπεύθυνος συντάκτης: Γεώργιος Κουστοδιώτης.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
Τυπογραφεῖον Η. ΙΟΝΙΑ.

